

Arrest

nr. 164 125 van 15 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 17 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden op 8 oktober 2013 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat OZDEMIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 2007 werd verzoeker te Eskisehir veroordeeld.

In september 2010 kwam verzoeker het Rijk binnen.

Op 16 oktober 2012 meldde verzoeker zich samen met zijn partner, mevrouw C.G, met de Belgische nationaliteit, bij de stad Gent om een verzoek om te huwen in te dienen.

Op 14 maart 2013 nam de gemachtigde ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), dat op 15 maart 2016 bij arrest nr. 164 124 werd verworpen.

Op 11 april 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 17 juli 2013 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag van 11 april 2013 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.04.2013 werd ingediend door:

K., A. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt dat hij sinds 2010 in België verblijft en een relatie heeft met mevrouw G.C., die de Belgische nationaliteit bezit. Hij verklaart dat zij wensen te huwen. Echter om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De elementen van integratie, namelijk de duur van zijn verblijf en zijn werkbereidheid, hebben betrekking op de gegrondheid en verantwoord en niet waarom de aanvraag in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 17 juli 2013 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van (...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

K., A. (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving/het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

14 hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14,§3. van de wet van 15 december 1980:

4" de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.03.2013, hem betekend op 03.04.2013."

Op 22 oktober 2013 werd verzoeker in België veroordeeld tot een gevangenisstraf voor opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte en arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

Op 15 november 2013 werd verzoeker uitgeleverd aan Turkije.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Aangaande de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt

Ambtshalve stelt de Raad ter terechtzitting de vraag naar het actuele belang van verzoeker bij het beroep gericht tegen deze beslissing, nu blijkt uit informatie verkregen van verweerder dat verzoeker op 15 november 2013 aan Turkije werd uitgeleverd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Op basis van informatie verkregen van verweerder met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker op 15 november 2013 werd uitgeleverd aan Turkije.

De Raad wijst erop dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een procedure die toelaat om, wanneer er zich buitengewone omstandigheden voordoen, een verblijfsmachtiging in België aan te vragen en af te geven. Nu verzoeker zich echter niet langer op het Belgische grondgebied bevindt, is de discussie omtrent de al dan niet bestaande noodzaak om de aanvraag in België in te dienen in plaats van bij de Belgische bevoegde diplomatieke of consulaire post in het herkomstland in principe niet langer aan de orde. Aangezien verzoeker een visumplichtige vreemdeling is die in het buitenland verblijft, zal hij hoe dan ook een beroep moeten doen op de bevoegde diplomatieke of consulaire post om de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten te verwerven en blijkt niet dat verzoeker nog enig actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing (RvS 13 augustus 2002, nr. 109.731).

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad zou willen bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Het gegeven van de repatriëring werd ter zitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De raadvrouw van verzoeker betwist dit gegeven ter terechtzitting niet maar meent dat verzoeker wat betreft deze eerste bestreden beslissing zijn belang behoudt nu verzoeker meent onterecht verwijderd te zijn en indien de Raad de bestreden beslissing zou vernietigen, de gemachtigde een nieuwe beslissing zou moeten nemen. Hij meent tot slot recht te hebben op een effectief rechtsmiddel.

Waar verzoeker meent dat hij onterecht werd verwijderd en hij recht heeft op een effectief rechtsmiddel, stipt de Raad aan dat verzoeker de mogelijkheid had om tegen zijn verwijdering op effectieve wijze op te komen en daarbij een versnelde behandeling te vragen van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing met het indienen van een verzoek tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid conform artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet. Ter zitting vraagt de waarnemend voorzitter waarom verzoeker van deze mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt. De raadvrouw antwoordt dat zij geen indicatie heeft waarom geen beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend.

Waar verzoeker nog opwerpt dat in geval van vernietiging een nieuwe beslissing zal moeten genomen worden, kan de Raad volgen, doch de gemachtigde zal enkel kunnen vaststellen dat verzoeker werd verwijderd naar Turkije en bijgevolg geen verblijfsmachtiging in België conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan afgegeven worden. Bovendien kan verzoeker, nu hij zich in zijn herkomstland bevindt, aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post conform artikel 9, lid 2 van de Vreemdelingenwet tenzij verzoeker zou verduidelijken welke omstandigheden gestoeld op hogere rechtsnormen hem dat verhinderen.

In diens verzoekschrift heeft verzoeker in zijn derde middel een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) aangevoerd.

De Raad kan echter geen schending vaststellen van de voormelde verdragsbepaling nu hij vaststelt dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, wel degelijk rekening heeft gehouden met de relatie van verzoeker met G.C. en met hun wens om te huwen. Deze beoordeling komt de Raad ook niet onredelijk voor. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt immers inderdaad de voorwaarden waaraan een vreemdeling dient te voldoen om een verblijfsrecht te verkrijgen op grond van zijn relatie met een Belgische onderdaan. Het stond verzoeker vrij om op grond van deze bepaling een verblijfsaanvraag in te dienen, zo hij meende aan deze voorwaarden te voldoen. *In casu* is de Raad dan ook van oordeel dat men geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk kan maken als men geen gebruik heeft gemaakt van de interne procedures die zijn voorzien in het licht van gezinshereniging.

Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker ook geenszins het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen heeft aangetoond in het licht van artikel 8 van het EVRM voor het indienen van diens aanvraag of het verderzetten van zijn gezinsleven met mevrouw C.G. of het aangaan van een huwelijk in het herkomstland, daar de informatie aangaande de invaliditeit van mevrouw niet voorlag op het moment van de bestreden beslissing. Het bestaan van een positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM, die zou inhouden dat verzoeker omwille van de waarborgen van artikel 8 van het EVRM niet aan de voorwaarden van de internrechtelijke procedure voor het indienen van de aanvraag in het buitenland moet voldoen, kan dan ook niet worden aangenomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet, bijgevolg is geen belang staande gehouden na de repatriëring.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

2.2. Aangaande de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten

Ambtshalve stelt de Raad ter terechtzitting ook de vraag naar het actuele belang van verzoeker bij het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing, nu blijkt uit informatie verkregen van verweerder dat verzoeker op 15 november 2013 aan Turkije werd uitgeleverd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad zou willen bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810 en RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

De raadvrouw van verzoeker stelt zich naar de wijsheid te gedragen. Hiermee toont zij het vereiste actueel belang bij het beroep niet aan.

Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat nu verzoeker op 15 november 2013 van het grondgebied is verwijderd naar Turkije, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering heeft gekregen. Nu een bevel maar eenmaal kan worden uitgevoerd, heeft verzoeker in principe geen actueel belang meer bij de procedure, . De Raad stipt echter aan dat het belang dat een verzoeker heeft tegen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet altijd verloren gaat enkel door de tenuitvoerlegging ervan. Immers een bevel om het grondgebied te verlaten kan een schending uitmaken van een bepaling van het EVRM (RvS 13 december 2011, nr. 216.837). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure het middel te onderzoeken dat gestoeld wordt op een schending van een hogere verdragsbepaling. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (*cf.* RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu blijkt echter uit de bespreking *supra* dat verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt en deze schending ook niet heeft weerhouden ter zitting toen de raadvrouw gevraagd werd naar de actualiteit van het belang.

Verzoeker toont derhalve met zijn betoog het vereiste belang bij het beroep niet aan, zodat het beroep eveneens onontvankelijk is voor zover gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Bijgevolg dient niet meer te worden ingegaan op de exceptie van onontvankelijkheid die verweerder in de nota met opmerkingen aangaande de tweede bestreden beslissing heeft opgeworpen, of op het tweede middel, gericht tegen deze beslissing, in het verzoekschrift van verzoeker en het verweer daarop in de nota met opmerkingen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES